

הבאם גולסק עסבאזרה...

רפורטז'ה מאת מקסים סלומון

זה כל כך ידוע ובנלי: הוא מעשן את הסיגריות הראשונה אחרי ארוחת בוקר וספל קפה חם. בידו תיק עור, פניו מגולחים למשעי ואומר "שלום יקירתי" או נושק לה על לחייה, או מפריח לה נשיקה באוויר כשהוא כבר יורד במדרגות והיא נשענת אל הפתח. הוא נכנס לרחוב הסואן והיא סוגרת מאחוריו את הדלת. עיניה עייפות, היא מפהקת... השעה רק רבע לשמונה אבל נדמה כי עבדה כבר שעות לאין ספור. היא קמה בשש כאשר יוסי התעורר. מהרה להושיב אותו על הסיר, הדליקה את הפרימוס, הריקה את המים שהצטברו במקרר במשך הלילה, הכינה סלט, בשלה דייסה. רק בשבע העירה את בעלה והגישה לו את עתון הבוקר.

השעה שמונה ורבע... יוסי כבר בגן, תודה לאל. שקט ומנוחה עד צהרי היום. שקט? סל בידה האחת ופנסק הנקודות ביד שניה והיא מתחילה את דרכה בנתיב היסורים — הדרך אל התור. עשרות נשים עומדות ומתוכחות, נדחקות, צועקות ומגדפות. היא עומדת ביניהן שקטה, חרישית ומחכה לתורה לבצל ולקשוא. היא מהרהרת ומעלה מחשבות. גב' חיה זו אינה חדלה לצעוק כי לה מגיע הכל בלי תור, היא אשתו של חייל ואינה צריכה לעמוד בתור... חייל... גבור... מי בעצם פה גבור? אולי עקרות הבית עצמן?

פתאום היא מוצאת את עצמה בראשית התור והיא עוזבת עם רכוש רב — קילוגרמים של פלפלים מתוקים ו-200 גרם עגבניות. היא משרכת את דרכה הביתה. כמעט שלא כדאי לעלות למעלה ולרדת שוב, בעוד שעה קלה יש לקחת את יוסי מן הגן. היא תקח אותו עכשיו. הוא מלוכלך כאלו התפלש בדיר של חזירים, גם שמח לחזור הביתה. כבר 4 שעות שלא נזנח בהצלחה. בגן הילדים הוא נדנדך בין 40 נודניקים אחרים, אצל אמו הוא בן יחיד.

יוסי רוצה צעצוע חדש, הוא רוצה ללכת לגן החיות, הוא רוצה לקלקל את הרדיו, אבל הוא לא רוצה לאכול דייסה. כשהתחיל לאכול היתה הצלחת קרה והיא עייפה ומשולהבת. יוסי נרדם סוף סוף ועליה למהר ולנקות קצת. למחות את האבק ולהכין משהו לאכול. היא אכלה משהו קל ומתחילה עם רצפט חזש לפלפלים מתוקים לארוחת ערב, רק אז הם אוכלים בשקט. את ארוחת הצהריים הוא אוכל בחוקי.

יוסי התעורר משנתו ושניהם עובדים עתה ביתר מרץ, היא מנקה והוא מלכלך. סוף סוף יוצאים לשדרות. לעזאזל, אפילו לטלפון יש תור. "הלו, גב' רבקה, את בטח באה הערב? בבקשה אל תאחרי, יש לנו כרטיסים להצגה ראשונה, כן, נחזור מוקדם, כן, נשלם לך הוצאות טקסי אם תאחרי את האוטובוס האחרון... יוסי ואמו חוזרים הביתה. בדרך מבטיח יוסי להיות ילד טוב כשהיא תכנס לחנות לקנות רק לחם. יוסי נסחב אחריה ובמשך הצי השעה שעמדה בתור ללחם הספיק ללחוץ על שני סיפונים ולהשריץ... ללכלך את בגדיו בחבית דגים מלוחים, ולהפיל ארצה מגש עם צנצנות תנובה.

סוף סוף הגיע היום לקצו וכמו כל הילדים הטובים והקטנים, אוהב יוסי לא ללכת לישון עד שלא מספרים לו ספור יפה.

... והנה נפתחת הדלת ואבא חוזר הביתה. הוא עומד בפתח חדרו של הקטן, בנו שוכב במטה מבוסס וממנמם, והאשה יושבת לידו מסורקת ורוחצה. כאילו זה עתה קמה מן המטה. מן המטבח עולה ריח הפלפלים המתוקים הממולאים במשהו מן הרצפט החדש.

הוא אומר: "שלום יקירתי" ומנשקה. ובלבו הוא מהרהר: "וכמה טוב לנשים הללו. הן נשארות כל היום בבית, בעוד שאנחנו, הגברים, חייבים לעבוד..."

רבע לשתים עשרה. סוף סוף היא בתחילת הירקות הגיע היום וכשפשטה השמועה בשכונה התנפלו **שעה חמש** — הביצה ואני. זה מזכיר לה שם של סרט מבזח ועליו. הערב וודאי תלך לקולנוע.

השעה שמונה וחצי והמטבח ריק. השדרה כה קרובה והרבה נשים יושבות וסורגות ומתחממות בשמש, היא אינה מתפתית והולכת ליראן. **שתיים אחר הצהריים.** והבלון תכף יתפוצץ ברעש גדול. ייצטרכו לקנות בלון אחר. באמריקה רבות מקשיבות לרדיו במטבח. לה אין צורך ברדיו.

ולך לעבודה והיא. המאשרת. יכולה להשאר... "כך חושב כמעט כל בעל בצאתו לראשון, לבית-החדשות או לחנות..."